

Највећи део српске јавности, уз изузетак малобројне, али у медијима веома утицаје групе екстремних западњака и тзв. „аутошовиниста“, пропратио је пресуду Радовану Караџићу речима „селективна правда“. А „селективна правда“, правда која се односи само на неке злочинце и неке злочине, или само на један народ у грађанском рату, јесте оксиморон. Што се српског народа тиче, Хашки трибунал је изгубио сваки правни и морални ауторитет још пре двадесет година, када је за ратне злочине у рату у коме су сви чинили ратне злочине оптужнице подигао само против починилаца српске народности, и при томе додао високе официре и политичко руководство Републике Српске „по командној одговорности“. Када су суђења овим људима почела, и оним најтврдоглавијим је постало јасно да се тај суд не бави никаквом „правдом“, а још мање „истином и помирењем“ на простору бивше СФРЈ, већ искључиво одржавањем и перпетуирањем једне идеолошке слике о Босанском рату и Југославији, која подразумева да су западне земље и НАТО „спасавале недужне муслиманске жртве“ од „српског удруженог злочиначког подухвата“, и понеког залуталог појединца хрватске националности.

Селективна правда није правда

Пише: Никола Танасић

четвртак, 21 март 2019 17:09

